

Историја српског средњовековља (Немањићи)

Не постоји ни један историјски период који је оставио дубљи историјски траг у свести сваког припадника српског народа као што је то случај са Немањићким периодом. И данас много векова после у свести нашег народа урезао се обичај да људи из неког савременог доба идентификују са владарима ове владарске династије. Период од готово двеста година којим су они владали Србијом обележен је сталним напредком у свим сферама друштвеног живота. Српска држава је перманентно ширила своје границе обједињујући под својим окриљем различите територије маком византиске које су по неким културолошким, економским показатељима биле далеко развијеније у односу на остале територије под српском влашћу. Прихватајући све оно што је напредно иноваторско из наведених области немањићи владари створили су чврст централизован државни управљачки систем који је пре свега омогућио српској средњовековној држави стицање потпуне самосталности која је до тада углавном зависила од околних држава Византије и Бугарске, али и не само то већ и остваривање могућности да се та млада и новостворена држава уврсти у ред најмоћнијих европских земаља тога времена.

1. Стефан Немања (1166 – 1196 – 1200) године

Животни пут овог човека оснивача династије препун је великих обрта и контраста који су водили од тога да се налазио у позицијама отвореног непријатељства према Византији па до једног конкретног у неким моментима савршено поданичког односа према овој суседној и моћној држави.

У времену када се он појавио на историској позорници области насељене српским народом налазиле су се инфериорном положају у односу према Византији која је доследно успела да спроведе свој управљачки апарат. Наиме српске области биле су подељене на административне једице које су носиле назив Жупе са Жупанима на челу. Један од Жупана био је у владарском смислу уздигнут у односу на остале и носио је титулу великог Жупана.

Почетком дванаестог века титулу великог Жупана носио је Завида родом из Зете одани поданик византиског царства. Из његовог живота није сачувано много појединости. Зна се да је имао четири сина Тихомира, Стрицимира, Мирослава и најмлађег Стефана Немању. Сваки од њих имао је да наследи на управу одређене територије којима је дотада управљао њихов отац Завида. Тако је Тихомир управљао областима Косова и Метохије, Страцимир областима око Граца данашњег Чачка, Мирослав Захумљем и Немања областима источно од Косова Топлицом горњим токовима реке Ибра, Западне Мораве и областима Реке. По принципу примогенитуре успостављеном још у раном средњем веку титулу великог жупана имао је да понесе најстарији Завидин син Тихомир. У првим годинама своје владавине браћа су водила компактну и заједничку политику која се углавном заснивала на очување неких стечених позиција и на одавању утисака о савршеној послушности према Византији. Међутим најмлађи од браће Немања чија је територија географски налазила најближе Византији за поданички однос добија прабо пронију а онда и у наследно власништво територију области Дубочице (околина Лесковца) чиме његова територија постаје знатно већа и он постаје много моћнији у односу на браћу. Све то изазива гнев остале браће, нарочито Тихомира који се плашио за своје

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com